

“Artă adevărată fără talent nu există”

interviu cu pictorul Ion Grigore

Pictura lui Ion Grigore poate fi considerată emblematică pentru spiritul românesc. Se regăsește în ea specificul național într-o asemenea măsură, încât opera sa poate fi considerată una dintre cele mai reprezentative în acest sens. De altfel și omul Ion Grigore degajă acele trăsături specifice țărânului român. În micuțul atelier aflat la mansarda unui mare bloc din Piața Palatului, în care ambientul este compus cu rafinament din obiecte rustice, flori de câmp uscate, icoane vechi și noi, realizate de el însuși, maestrul te primește cordial, sfătos și plin de căldură.

– Cum ați întâlnit arta, cum v-ați ales meseria și cum a fost debutul?

– Sunt momente când mă întreb dacă am întâlnit arta. Și dacă eu presupun că am întâlnit-o, atunci s-ar naște întrebarea: oare EA m-a întâlnit pe mine? Dar lăsând la o parte îndoielile și întrebările, pot spune că arta am întâlnit-o mai întâi din din joacă, apoi, mult mai târziu, prin învățatură și educație; printr-o preocupare personală și permanentă în intenția de a-mi forma o cultură plastică solidă, sigur, în limita posibilităților mele de intelect și putere de percepție. Pentru a face artă se presupune

că ai, dacă nu prea mult, măcar puțin talent, dar și dorința de a fi un cât mai bun meseriaș, după care urmează multă, multă muncă și dragoste pentru ceea ce faci... Da, după toate acestea este posibil să te întâlnești cu arta. Debutul ca artist a sosit târziu, după absolvirea facultății. În anul 1965, am fost acceptat la o expoziție de pictură și sculptură – “Salonul de artă al orașului București”. Această participare mi-a dat încrederea și încapățănarea de a persevera pe lungul drum al artei.

– Care sunt personalitățile care v-au influențat destinul artistic? Ce anume v-a determinat stilul inconfundabil ca tehnică și tematică?

– Port respect și dragoste pentru toți cei care mi-au dat sfaturi despre artă, pentru toți profesorii ce i-am avut de-a lungul anilor de învățatură, începând cu școala primară și terminând cu studiile universitare. La școala primară din sat, la început, a fost învățătorul, Emil Grigore, apoi la liceul “Ștefan cel Mare” din Suceava a fost profesorul și pictorul Dimitrie Longhin. La Institutul de Arte Plastice “Nicolae Grigorescu” din București, unde am urmat secția de Pictură Monumentală, i-am avut profesori pe Ion Popescu Negreni, Gheorghe Popescu, Gheorghe Labin, Gheorghe

